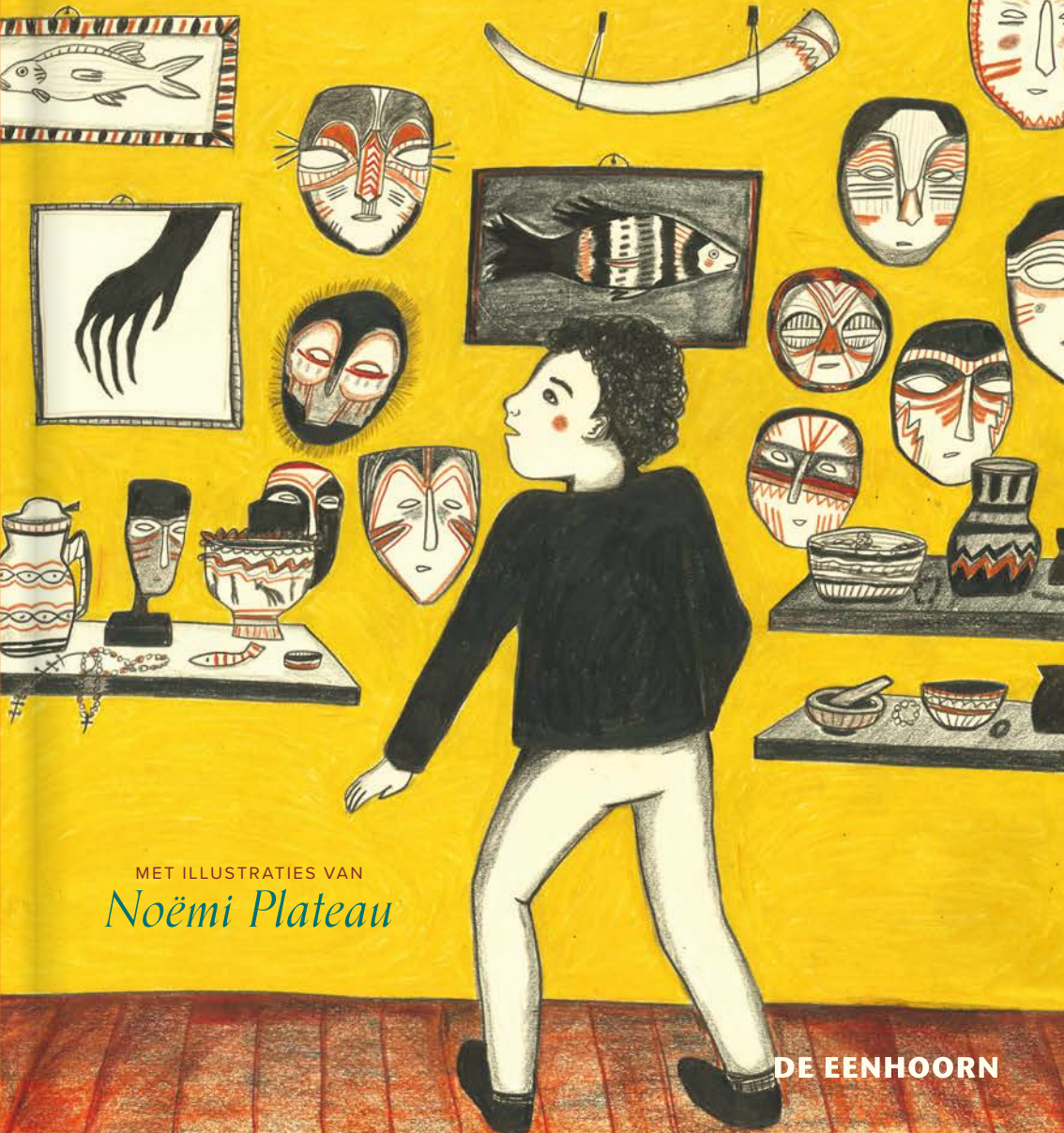

Jan De Leeuw

MAHMOOD

EN DE ZWARTE KLAUW

MET ILLUSTRATIES VAN
Noëmi Plateau

DE EENHOORN

Jan De Leeuw

MAHMOOD

EN DE ZWARTE KLAUW

MET ILLUSTRATIES VAN

Noëmi Plateau

Met dank aan Baudouin Mena Sebu en Wim De Winne.
Dankzij hen zijn de grootste kemels uit het manuscript verdwenen.
Alle kemels die nu nog ronddwalen in het boek zijn van mij.

– *Jan De Leeuw* –

DE EENHOORN

Vallend brons

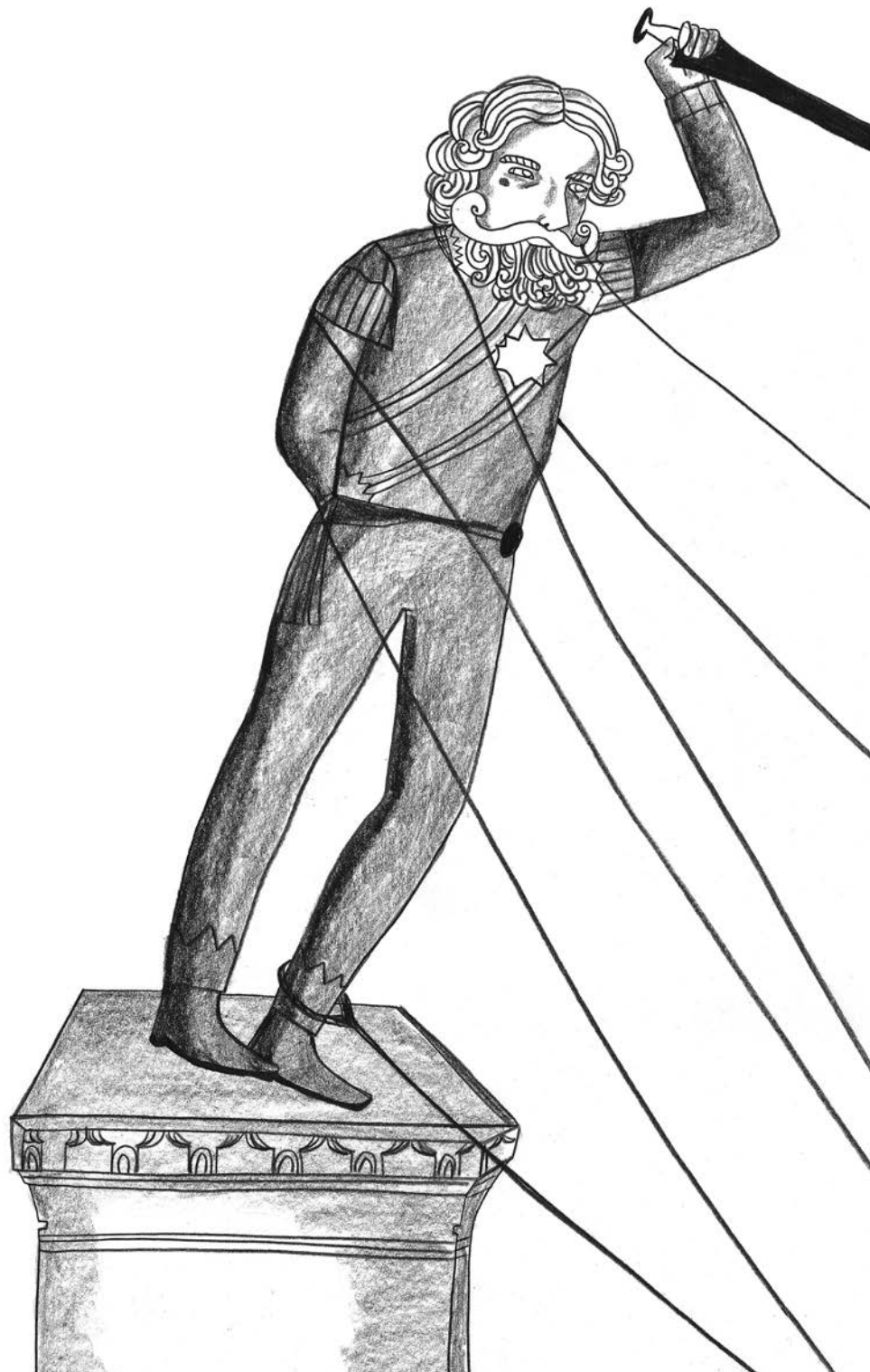
De stad slaapt. Kermisklanten, fietsendieven en bijenhouders, moellahs en sherpa's, non-binaire programmeurs, dompteurs en belastingcontroleurs, allemaal snurken ze onder het deken van donkere wolken die zich samepakken boven de stad. En op de heuvel in het midden van de stad, in zijn royaal paleis, droomt de koning van een zwarte klauw.

Niet iedereen slaapt. In een park in de oostrand van de stad breekt een stuk duisternis los van de nacht. Een schim, helemaal in het zwart, van de tippen van de schoenen tot de top van de bivakmuts, loopt door een perk met viooltjes en vergeet-me-nietjes. Hij stopt aan het standbeeld van een bronzen man met een indrukwekkende snor en een arm die zich triomfantelijk aftekent tegen de nachtelijke hemel. Rondom de voet van de sokkel bijten stenen krokodillen elkaar in de staart in een eeuwige cirkel.

De schim kijkt of de kust vrij is. Fluit dan twee keer en meteen duiken meer schimmen op uit de struiken. Ook zij zijn in het zwart gehuld en allemaal hebben ze op de bovenarm van hun trui een witte cirkel met daarin een zwarte klauw. Uit hun rugzakken halen ze touwen die al snel als lasso's over het hoofd van het standbeeld suizen. Sommige touwen haken zich vast aan de bronzen snor.

De eerste schim, die nog steeds aan de voet van het beeld staat, steekt een arm de lucht in en lijkt zo even een mini-versie van de bronzen man achter zich. Dan suist de arm als een hakbijl naar beneden. Op dit teken hebben de anderen gewacht. Als één persoon trekken ze aan de touwen. Eendracht maakt macht. Het standbeeld wankelt.

De mummie leeft!

Elke dag wordt Mahmood gewekt door een kleurrijke groep apen. Chimpansees, penseelaapjes en langoeren klimmen over de klimop de toren op waarin hij slaapt en tuimelen zijn kamer binnen.

‘Yalla!’ roept hij vanonder de lakens, maar ze zijn niet van plan om weg te gaan. Ze dansen op zijn bed, stropen zijn lakens en stelen zijn hoofdkussen tot hij het bed wel uit moet. Als hun opdracht is volbracht, klimmen ze terug naar hun kooien. Ze maken het nooit te bont, ze weten hoe ver ze kunnen gaan. Maar vandaag is het anders. Hoe komt het dat ze deze ochtend zo wild zijn? Als Mahmood zijn ogen opentrekt, slingert Loty, de chimpansee, krijsend aan de lamp door de kamer. Cezanne, het penseelaapje, heeft zich verscholen in een schoen en een van de langoeren heeft Mahmoods onderbroek over zijn kop getrokken en staart vanonder zijn geïmproviseerde muts met wilde ogen naar het raam.

‘Wat is er met jullie vandaag?’

Mahmood kruipt uit bed en probeert zijn onderbroek terug te krijgen. Het lijkt wel of ze bang zijn. Niet van Mahmood. Ze weten dat hij hen nooit wat zal doen. Slaapdrongen loopt hij naar het raam, maar nog voor hij het gordijn opentrekt, glippen de apen langs hem heen en klimmen naar beneden. Hij kijkt hen na tot ze wat verderop in de bomen verdwijnen. Ze slingeren zich zo moeiteloos van tak naar tak dat hij bijna spijt heeft dat hij geen vier poten heeft. Hoe zou het voelen om zo vlot door de bomen te zwieren?

Mahmood slaapt in de toren van een paleisje dat in het midden van de grote zoo ligt. In een oogopslag ziet hij de savanne met de olifanten, zebra's en hyena's en wat verderop het regenwoud waar de kolibries als vliegende juwelen door het bladerdak flitsen. De ochtendzon zet de grote vijver met de flamingo's in een gouden brand. Zelfs zijn buurman, de koning, heeft dit uitzicht niet.

De olifanten trompetteren terwijl ze zich wakker stampen, het koppel kakapo's laat zoals altijd op het eind van de nacht nog even van zich horen, en op het eiland van de grote katten brult Yanko de leeuw. Even meent Mahmood een nieuw geluid in dit ochtendorkest te horen, maar dat zal wel zijn verbeelding zijn.

Aan het ontbijt vergeet hij de bange apen. Hier is alles bij het oude. Zijn moeder merkt zoals elke ochtend op dat hij te laat komt voor school als hij zich niet rept, zijn zus Alya heeft alleen oog voor haar telefoon en vader staart naar zijn laptop terwijl zijn hand blindelings op zoek gaat naar zijn kop koffie. Alleen zijn broer lijkt nog suffer dan gewoonlijk aan tafel te zitten en als hij met opvallend vuile nagels naar de toast grijpt, ziet Mahmood rode strepen op zijn handpalmen.

'Yahya, wat is dat?' vraagt hij.

'Dit? O, niets.'

Yahya laat het brood vallen en stopt zijn handen onder de tafel.

'Toon eens,' zegt zijn moeder.

Yahya kijkt zijn broer kwaad aan en steekt zijn handen uit.

'Wat heb jij uitgespookt?' vraagt zijn moeder als ze de wonden ziet. 'Het vel is helemaal van je palmen.'

'Niets. Een ongelukje bij het turnen.'

'En dat zeg je nu pas. Kom, dit moet verzorgd worden.'

Moeder sleurt haar oudste zoon aan zijn hand naar de badkamer alsof hij een kleuter van vijf is en geen slungelige jongen van zestien. Vader sluit zijn laptop en kijkt Mahmood met een geheimzinnig lachje aan.

'Moody.'

'Ja, baba?'

'Je weet hoe opgewonden je altijd wordt als we een nieuwe aanwinst verwachten voor de zoo?'

Mahmood is zijn broer meteen vergeten. ‘We krijgen er een nieuw dier bij?’ roept hij. ‘Wat voor dier? Wanneer komt het? Kan ik het zien? Kan ik helpen?’

‘Zie je wel hoe je bent? Zodra je het weet, zeur je me de oren van het hoofd. Daarom heb ik je niet verteld dat we sinds gisteravond een nieuwe bewoner hebben.’

‘Wat? Wat is het? Is het een ocelot? Of een Luristan beek-salamander?’

‘Je moet maar eens op zoek gaan.’

‘O nee, baba, ik moet zo naar school en ik kan niet naar school voor ik het weet.’

‘Dan moet je snel zijn.’

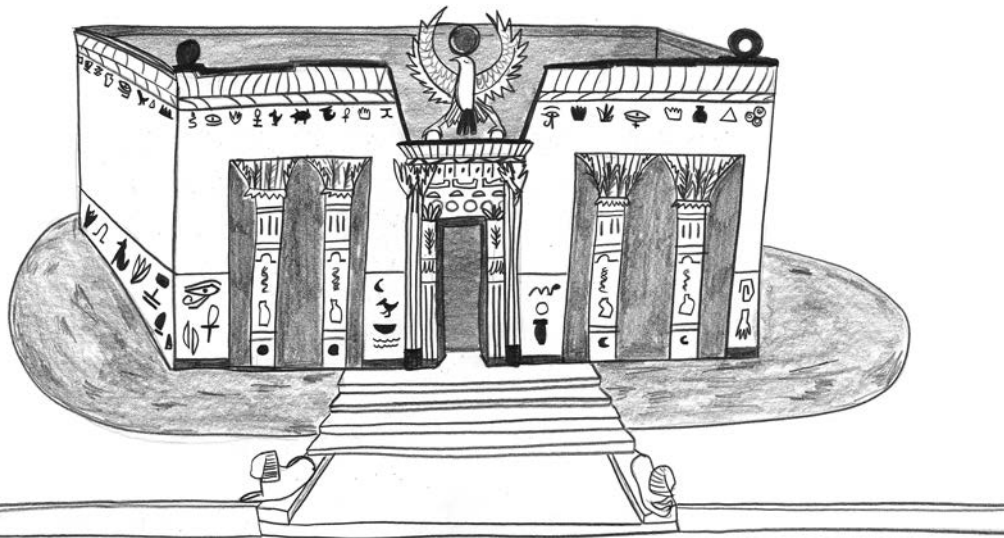
‘Snel? Wat als het een minuscule kever is die ergens in het regenwoud onder een bananenblad verborgen ligt?’

‘Dan zal je wat geduld moeten oefenen en pas vanavond rondkijken.’

‘Vanavond pas!’ Mahmood springt overeind en rent de deur uit. ‘Moody, kom terug, je hebt nog niet gegeten!’ roept zijn vader. ‘En vergeet niet dat je de vogels nog moet voederen.’

Mahmood rent terug, propt wat brood in zijn mond, grist een sleutelbos van de tafel en sprint dan de kamer uit. De vogels kunnen wel een ochtend zonder eten, maar naar school vertrekken zonder het nieuwe dier te zien, dat is onmogelijk. Hoe kan vader hem dit nu pas vertellen? Dat is niet grappig, dat is ronduit gemeen.

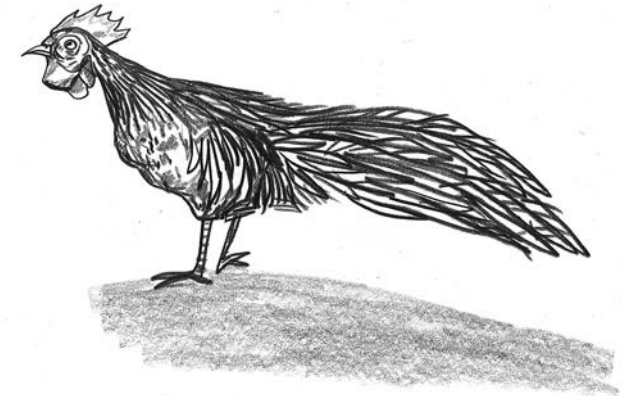
Wat zou het kunnen zijn? Geen kever. Het lachje van vader verried dat het ofwel een zeldzaam dier is ofwel eentje dat veel bezoekers zal lokken. Het is geen poema of een andere katachtige, want Mahmood gaat elke dag even langs het eilandje van de grote katten. Als daar plaats gemaakt werd voor een nieuwe bewoner, dan had hij dat wel gemerkt. Plaats gemaakt! Natuurlijk. Waarom heeft hij daar niet eerder aan gedacht? Al twee weken zijn arbeiders aan het werk op het stuk weiland naast de Egyptische tempel. De hoge omheining die ze daar optrekken is volgens zijn vader nodig omdat de giraffen die in het parkje rond de tempel rondlopen te veel knabbelen aan de bomen van de koninklijke tuinen die over de muur hangen. Maar als dat zo is, waarom loopt de omheining dan verder, weg van de muur, tot aan het pad? Mahmood holt erheen, nagestaard door de gnoes die zo veel beweging zo vroeg op de ochtend niet gewend zijn. Hij is bijna voorbij de Egyptische tempel gehold als hij iets hoort dat hij niet kan thuisbrengen. Verbeeldt hij zich dit? Nee, daar is het terug. Eerst klinkt er gewroet, alsof een dier krabt aan een steen en dan gebeuk, als van een vuist die roffelt op een deur. Heeft Mahmood zich vergist en zit het nieuwe dier niet op het weilandje maar in de tempel zelf? Hij stopt bij het water dat om de tempel heen loopt. Het rechthoekig gebouwtje, een overblijfsel van de koninklijke menagerie, is natuurlijk geen echte tempel.

De zuilen met hun palmmotief zijn niet van marmer maar van beton, net als de brede trappen die verdwijnen in een vijvertje van brak water. De hiërogliefen op de muren van de kleine binnenkoer zijn verzonnen en de sarcofaag die in het midden van de tempel rechtop tegen de muur staat, is nep. Het enige echte zijn de nijlkrokodillen die in het water voor de tempel dobberen en onder de struiken liggen te soezen. Het is nog te koud om veel beweging van hen te verwachten, maar toch blijft Mahmood veilig achter de hoge plastic wand die om het water heen loopt. Krokodillen kunnen snel zijn en verbazingwekkend hoog opspringen als ze daar zin in hebben.

Hij schrikt op als hij iets langs zijn benen voelt glijden. Gelukkig is het geen ontsnapte krokodil, maar een grote kip die naast hem komt staan en in zijn schoen begint te pikken. 'Hey, waar kom jij vandaan?'

Het is een ayam ketawa, een lachkip. Ze zijn niet bijzonder zeldzaam maar altijd een succes bij de bezoekers van de zoo omdat hun gekraai uitloopt in een aanstekelijk gegiechel. Mahmood geeft het beest een duwtje met zijn voet en de haan gaat beledigd een eindje verder in het gras klauwen.

De kip is niet de nieuwe aanwinst. Zijn er krokodillen bijgekomen? Mahmood kijkt voorzichtig over de plastic rand. Op het eerste gezicht lijkt alles hier bij het oude. Als hij weg wil, hoort hij echter opnieuw getik en gebeuk. Het komt van de tempel. Wat onmogelijk is, want daar zitten geen dieren. De krokodillen, die moeiteloos de betonnen treden op kunnen en daar ook dikwijls liggen te zonnen, maken korte metten met alles wat zo dom is om in hun buurt te komen.

En toch hoort hij opnieuw getik.

Komt het van over de muur die de zoo scheidt van het Koninklijk Paleis? Het is nog vroeg, maar misschien zijn ze daar al aan de voorbereidingen begonnen voor het grote verjaardagsfeest van de kroonprins. Die wordt over een paar weken twaalf jaar en dat wordt gevierd met een groot bal in de tuin. Mahmood weet het omdat de kamerheer van het paleis vorige week nog met vader overlegde of vuurwerk wel een goed idee was, zo dicht bij de wilde dieren.

Hij wil verder, maar blijft staan als hij een nieuw geluid hoort. Dit keer klinkt het alsof een deur met verroeste scharnieren traag opengaat. Mahmood gelooft zijn ogen niet als er beweging komt in de sarcofaag. Vanonder het deksel, als de poten van een reuzenspin, komt een zwarte klauw gekropen.

De kaken van de dood

Mahmood is te verbaasd om te schreeuwen en blijft als bevroren staan kijken hoe het deksel verder openzwaait. Uit de sarcofaag glipt nu ook een voet met een witte sportschoen. Dragen mummies sportschoenen en een blauwe overall? Voor zover hij weet niet en ze hebben ook geen blond haar zoals de jongen die nu uit de sarcofaag kruipt en verbaasd met de ogen knippert in het felle ochtendlicht. De jongen zet twee stappen in de richting van de trappen, ziet Mahmood die hem met open mond aanstaart en rent dan terug naar de sarcofaag. Maar het deksel is ondertussen dichtgeklapt en hij krijgt de kist niet meer open, hoe hij ook probeert. Hij heeft ook maar één goeie hand waar hij mee kan trekken, merkt Mahmood, want zijn linkerhand is helemaal zwart en de vingers staan krom, alsof hij een ronde deurklink wil opendraaien. Als de jongen merkt dat hij niet meer terug kan, draait hij zich om en loopt naar de rand van het water. ‘Hallo daar,’ roept hij. Mahmood staat nog altijd aan de grond genageld.

‘Hoe raak ik hier weg? Is er hier nog een deur of een brugje of moet ik door het water?’

Hij loopt de trappen af, maar stopt dan als hij de krokodillen ziet. Zij hebben hem ook gezien. Een van de grote mannetjes die tegen de plastic wand lag te rusten, waggelt op zijn kromme poten naar het water en verdwijnt onder het oppervlak. Ook de andere dieren komen in beweging.

De jongen rent de trappen op en begint opnieuw uit alle macht aan het deksel van de sarcofaag te rukken. Pas als hij om hulp roept, beseft Mahmood dat hij zich dit niet verbeeldt, en dat de jongen in groot gevaar is. Hij moet iets doen. Aan zijn linkerkant, tussen de plastic omheining en de buitenmuur, is een deur waarlangs de oppassers naar binnen kunnen om de krokodillen te voederen. Mahmood tast in zijn zakken. Ja, gelukkig heeft hij de sleutelbos meegenomen. Hij loopt naar de deur en probeert een van de lopers. Natuurlijk passen de eerste sleutels niet, en het helpt al helemaal niet als zijn hand begint te trillen. De jongen gilt. Pas bij zijn vijfde poging springt het slot met een klik open. Hij trekt de deur open. En staart in de opengesperde muil van een enorme krokodil. Snel gooit hij de deur weer dicht. ‘Help!!’

De jongen is nu echt in paniek.

Mahmood ziet door de plastic wand hoe twee krokodillen uit het water klauteren en zich op de trappen hijsen. De

jongen beukt met zijn goeie hand op het deksel van de sarcofaag. Horen de oppassers hem niet schreeuwen? Maar zelfs al horen ze hem, ze zullen te laat komen. De krokodillen hebben prooi geroken en dat is geen goed nieuws. Mahmood weet wat ze doen met het aas dat de oppassers hen toegoaien.

Aas! Misschien is er nog een kans om hun aandacht af te leiden. Mahmood kijkt om zich heen en ziet de haan.

‘Kom hier, kipje. Hier.’

Het dier vertrouwt het zaakje niet en rent lachend weg. Mahmood gaat erachteraan en als de haan de lucht invliegt, duikt hij eropaf en grijpt het bij de poten.

‘Het spijt me, haan,’ zegt hij, ‘maar dit is een noodgeval.’

Hij rent terug naar de omheining.

‘Hey! Hier! Kijk eens wat ik hier heb.’

Hij bengelt de haan over de plastic wand. Het arme dier slaat wild met zijn vleugels om zich heen en kakelt als gek. Het gelach verwart de krokodillen. Ze draaien zich om en zien iets wilds en wits over de rand fladderen. Het gefladder van het beest lijkt hen te boeien.

‘Niet bewegen,’ roept Mahmood naar de jongen. Overbodige raad, want de jongen kleeft tegen de achterwand van de tempel. Plots heeft de haan er genoeg van om ondersteboven te bengelen en hij pikt hard in Mahmoods hand. Mahmood laat verbaasd los en het dier dwarrelt naar bene-

den. Hij landt op het strookje land tussen de plastic wand en het water. Dat een krokodil nog geen halve meter van hem de ogen opentrekt, lijkt hem niet te deren, want hij begint rustig in de grond te krabben. Wanneer hij kakelt, schalt zijn gelach over het water.

De krokodillen die al op de trappen gekropen zijn, vergeten hun prooi in de tempel. Zien ze de jongen niet meer nu die niet meer beweegt? Of is de haan verleidelijker? In elk geval laten ze zich terug in het water glijden.

‘Er is een deur in de wand aan de linkerkant. Jouw rechterkant,’ roept Mahmood. ‘Zie je die?’

De jongen beweegt niet.

‘Als ik de deur open, ren dan zo snel mogelijk naar me toe. Lukt dat?’

De jongen reageert niet. De haan, daarentegen, heeft de krokodillen nu toch opgemerkt, beseft dat dit niet de ideale plek is voor een wandeling en probeert wild fladderend te ontsnappen, maar de plastic wand is te hoog.

De krokodillen kijken het rustig aan, ook als de haan in zijn paniekerige capriolen plots bovenop de muil van de grootste krokodil landt.

Mahmood rent naar de deur. Door de plastic wand ziet hij dat de grote krokodil van daarnet verdwenen is. Is die net als de anderen weggelokt door de lachende kip of glijdt die als een donkere schaduw door het water? In de vijver, die

door de omgewoelde modder is vertroebeld, valt niets te zien. Hij moet het er maar op wagen.

‘Klaar?’ roept hij vanachter de wand. Hij hoort niets.

O, meest barmhartige en genadevolle, sta me bij.

De haan kraait. Mahmood slikt en trekt de deur open.

‘Nu!’ roept hij. De jongen kijkt hem aan, maar blijft bevroren tegen de muur staan.

‘Nu!’ roept Mahmood opnieuw en hij wenkt hem dichterbij.

De krokodillen hebben de beweging aan de andere kant van hun vijver opgemerkt. De haan is niet meer zo interessant.

‘Vooruit! Of het is te laat,’ roept Mahmood. Hij zet een stap naar voren, tot hij veel te dicht bij het water staat, en steekt zijn arm uit.

De jongen haalt diep adem, rent dan de trappen af en plonst door het water. Meteen draaien de krokodillen zich weg van de haan en duiken het water in.

‘Komaan!’

Ziet hij daar een grijze schim door het water schieten?

De jongen waadt door het water maar net als hij bij de rand is, blijft hij staan.

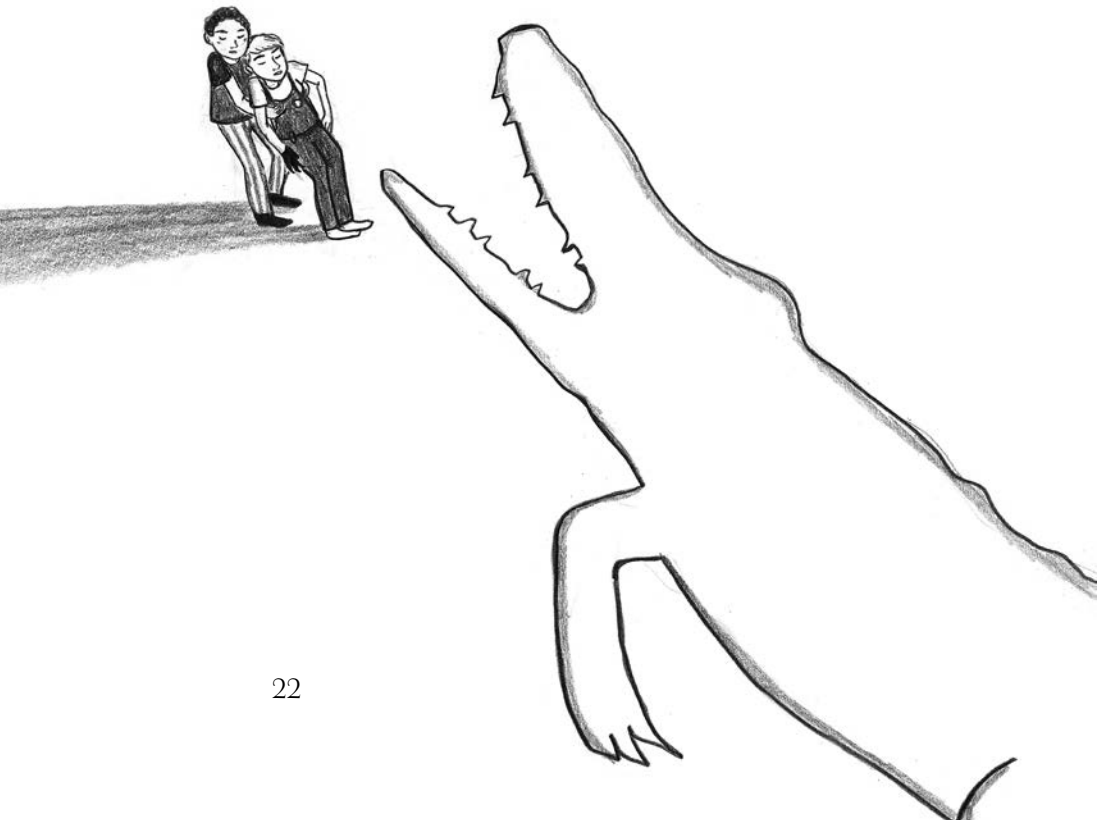
‘Mijn voet! Ik hang vast.’

‘Haast je,’ roept Mahmood. Meer weet hij niet te zeggen.

De jongen probeert zich los te rukken, maar dat lukt niet. Mahmood zet nog een stap verder en staat nu aan de rand van het water.

‘Geef me je hand.’

De zwarte klauw schiet naar voren. Mahmood aarzelt niet maar grijpt de hand en trekt zo hard hij kan. De jongen valt in zijn armen, net op het moment dat een monstermuil met wild geraas uit het water schiet. De ijzeren kaken missen de jongen op een haar. Een tweede krokodil klautert al op de rand, maar Mahmood sleurt de jongen door de deur en slaat die dan met een klap dicht. Met bevende vingers draait hij de deur op slot en sleept de jongen naar een grasperk wat verderop.

De zwarte klauw

‘Gaat het?’

‘Ja,’ zegt de jongen. Dat klopt duidelijk niet, want hij rilt en slaat zijn armen stevig rond zijn natte knieën.

‘Ik zal droge kleren voor je halen,’ zegt Mahmood.

‘Nee. Blijf hier. Blijf gewoon even hier.’

De school kan elk moment beginnen en Mahmood moet de vogels nog voederen. Toch blijft hij naast de jongen zitten tot het rillen wat mindert.

‘Je zal het koud krijgen in die natte kleren.’

‘Het valt mee,’ zegt de jongen. Hij kijkt Mahmood nu voor het eerst aan.

‘Dank je. Je hebt mijn leven gered.’

‘Ik had hulp moeten halen. De oppassers ...’

‘... die gingen te laat komen.’

‘We hebben geluk dat het ochtend is,’ zegt Mahmood. ‘De krokodillen zijn nu nog sloom. Als het in de namiddag was gebeurd, dan ...’

Hij maakt zijn zin niet af, want de jongen rilt opnieuw over

CIP-gegevens

Koninklijke Bibliotheek Albert I

© Tekst

Jan De Leeuw

© Illustraties

Noëmi Plateau

Vormgeving

Dries Dessey

Druk

Gedrukt in de Europese Unie

op papier van verantwoorde herkomst

© 2024 Uitgeverij De Eenhoorn bv, Begoniastraat 2 a, B-9810 Eke
D/2024/6048/18 | NUR 283 | ISBN 978-94-6291-776-7

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden gereproduceerd, gedigitaliseerd, publiek beschikbaar gesteld, verspreid, geadapteerd, vertaald of bewerkt, op welke wijze, via welk kanaal of op welke drager ook, en ongeacht het doeleinde, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever.

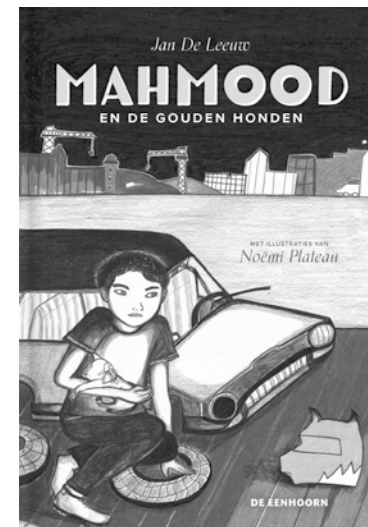
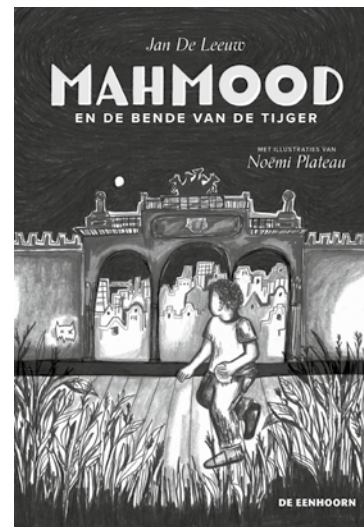
www.eenhoorn.be

**LITERATUUR
VLAANDEREN**

Uitgegeven met productiesteun van Literatuur Vlaanderen.

Met de steun voor de auteur van Literatuur Vlaanderen.

In dezelfde reeks verschenen eerder:

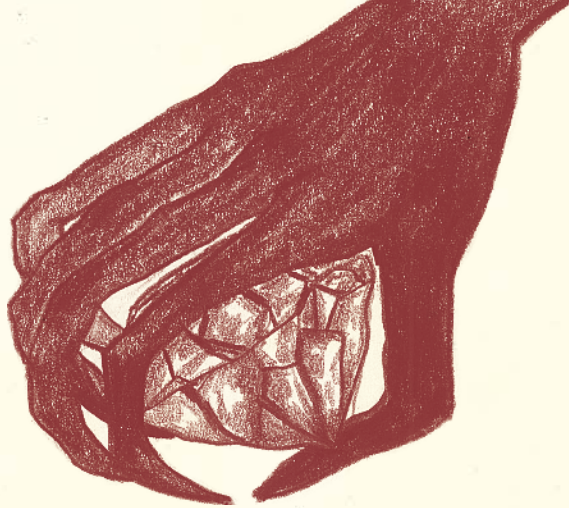

Lief, dromerig, hartverwarmend. Rauw, gemeen en kil ... Dit boek spreekt vrijwel alle emoties aan die je maar kunt hebben. En dan ook nog prachtig geschreven, met heel veel spanning en een vleugje magie. Maar alles bij elkaar vooral een ongelooflijk verrassend (...) intens verhaal waarin de puzzelstukjes uiteindelijk allemaal naadloos in elkaar vallen en waarover je nog lang kunt blijven peinzen.

— Leesbevordering in de klas over 'Mahmood en de bende van de tijger'

'Mahmood en de bende van de tijger' is een SUPER DE MAX boek. De achtervolging is cool en is ook spannend. De kaft is ook mooi getekend. Cool boek!

— Leesjurylid Fien over 'Mahmood en de bende van de tijger'

Mahmood kan zijn opwinding niet de baas als er een gorilla in de dierentuin aankomt. Maar veel tijd om met het dier kennis te maken, heeft hij niet, want hij ontdekt een indringer bij de krokodillen. Net op het nippertje kan hij de jongen redden. Waarom heeft Raf een zwarte, geklauwde rechterhand? Hoe bracht een eeuwenoude sarcofaag hem tot in de dierentuin? En wat heeft dit alles te maken met de standbeelden die een voor een worden neergehaald in de stad?

De jonge Mahmood heeft de bijzondere gave om in de huid van dieren te kruipen. Helpt hem dat in zijn avontuurlijke zoektocht naar de vloek van de Zwarte Klauw, of brengt het alleen maar meer problemen op zijn pad? Je ziet, voelt en ruikt de stad als nooit tevoren.

DE EENHOORN

ISBN 978-94-6291-776-7

Vanaf 11 jaar